

וינה, 1938

עננים אפורים כיסו את השמיים, יורים ארצה מטחים עזים של
גשם.

קטיה נשענה על אדן החלון, בוהה בגשמי הזעף הנוקשים על
השמשה ומכסים אותה בטיפות שקופות גדולות. גם מעיניה
שלה זלגו טיפות מלוחות, מנקדות ומקשטות את שמשת החלון
מצידה הפנימי.

הוא לא יחזור, לוחש לה קול קר והגיוני, אנטון ברח... הוא לא
ישוב...

ובכל זאת ממאן ליבה להאמין.

שלושה ימים תמימים כבר עברו, ומעיין דמעותיה טרם יבש.

שום דבר לא הכין אותה למצב הנורא הזה.

חייהם היו עד כה נינוחים ושלווים. אנטון היה בעל נפלא ואבא מסור לקורט. אפילו לרגע אחד לא חשדה שאנטון מתכנן משהו.

ביום ראשון הם יצאו לטייל כהרגלם. אנטון השתעשע בפארק יחד עם קורט בן השנה וחצי. יחדיו התגלגלו הוא והילד במורד המדשאות, כשהיא משקיפה עליהם מרחוק, שומעת בהנאה את קולו של אנטון מתמזג בצחוק הפעמונים של קורט. מאוחר יותר, כשקורט כבר התעייף, הלכו לסעוד את ארוחת הצהריים במסעדה וחזרו הביתה מרוצים.

למחרת, בבוקרו של יום שני, בטרם פקחה את עיניה יצא אנטון לעבודתו, ומשם לא חזר.

כמה חרדה לשלומם כאשר השעה התאחרה והוא התמהמה. שעות ארוכות עמדה בחצר הבניין ממתינה לו, כשקורט הקטן לצידה, משחק בכדור. אחר כך פקעה סבלנותו של הילד. עייף היה וביקש את אביו.

”פאפא, פאפא”, בכה הילד, והיא הרגיעה אותו שוב ושוב, שהנה, עוד רגע קט אבא יחזור.

קורט נרדם בידיה, שערותיו לחות מדמע.

היא נשאה אותו בידיה אל הבית, הניחה אותו על מיטתו כשליבה לא מפסיק להלום באימה.

את אביה ואת אחיה הנס לא חפצה בינתיים לשתף. ידעה היטב

כי היעלמותו של בעלה לא תטריד את מנוחתם. רק בחצות הליל לא עמדו לה עוד כוחותיה, והיא הזעיקה את אביה.

כפי ששיערה הם הגיעו שניהם יחד, אביה והנס.

בניגוד לחרדה שמילאה אותה, היו השניים שלוים למדי. פניו של הנס עטו ארשת מבודחת קמעא.

"אז סוף סוף הוא הלך, היהודון", התיז אחיה מבין שפתיו.

אביה היה מנומס יותר ושתק.

"איפה הוא, פאפא?" היא בכתה, "מי יודע מה אירע לו?"

"השד בלע אותו", גיחך הנס מתחת לשפמו הבהיר.

"שתוק, הנס", צעקה בבעתה, "מי הרשה לך לקלל את בעלי?"

אבל הנס לא נבהל ממנה.

"לו היית שומעת לי, קטיה", אמר אחיה והיא סתמה את אוזניה, "לו רק היית שומעת לי ומתרחקת מן היהודון הזה, טפו".

"צא מביתי", צרחה כחיה פצועה, "לך! לך לך מכאן!"

הנס החליט להניח לה ופנה לחדרו של קורט, ואביה ניסה להרגיע את רוחה.

"הוא ישוב, קטיה", אמר לה, "אם לא יגיע עד שיעלה השחר, נפנה למשטרה שתחל בחיפושים".

ואז, כשניצנים של תקווה החלו להפציע, הגיח לפתע הנס מהחדר.

“אין מה לחפש”, חיוך ניצחון היה על פניו ובידו נופף בדף מקופל.
“הוא פשוט ברח, היהודון שלך. קחי, קטיה, תקראי בעצמך”.
והוא השליך לעברה את הדף.